

تو مگه دلت ضریح شعر و شور
شهر زیبای بهشت و خنده نیست؟
مگه تو خونه تو این باغ نداری
مگه قلبت مته یه پرنده نیست؟
تو که همسایه ی با برکت شعر
تو که هم خونه ی این معابری
تو که مثل یه پرنده تو غروب
خوش نوا و با صفا و شاعری
شرط انصافه که اهل دل باشی
منصف و عادل و مستقل باشی
همه جا بگن که اهل مشهدی
دل به انصاف و به عدل و دین بدی
اگه کاسبی دلت دریا باشه
اگه راننده ای با صفا باشه
اگه مهمون خونه داری زائر رو جا میدی
خونتو به زائر خاص امام رضا میدی
شرط انصافه که منصف بمونی
به ضریح دلا مشرف بمونی
شرط انصاف و نگه داری درست
اون دل صاف و نگه داری درست